

Wij vinden wel is waar eene reeks van Grieksche eigennamen of appellativa als eigennamen gebruikt. ¹⁾ Onder de apostelen worden er ons twee van meet af met Grieksche namen genoemd: Ἀνδρέας en Φίλιππος; en de namen der zeven mannen, welke Act. cap. 6 gekozen werden, om de tafelen te dienen, zijn allen Grieksch. Maar daarmede is nog niet bewezen, dat ook hun dagelijksche taal de Grieksche was. Wij hebben er wel op te letten, dat burgerlijke acten, in het Grieksch geschreven, en Grieksche naamteekens op gezag der burgerlijke overheid voor wettig verklaard waren. ²⁾ Het is overbekend, dat de Joden dikwerf twee of meer namen hadden. Aangaande de Galileërs wordt ons dit ook in den Talmud als eene bijzonderheid bericht. ³⁾ Ook bij Josephus vinden wij Grieksche namen: Alkimos voor Jehojakim, Jason voor Josua, Antigonos, — slechts een bewijs, dat sommige Joden er bij gebleven waren, Grieksche zeden en gewoonten na te bootsen. ⁴⁾

niorum, quae hic memorare esset inanius. Inter omnia daemonia daemonum istum pessimum, turpissimum ac ceterorum quasi principem duxerunt, qui dominatus est in idolis et per quem edita sunt oracula et miracula apud ethnicos atque idololatrias. Idque hac ratione sunt opinati, quod prae rebus omnibus aliis summe nefariam ac abominandam duxerunt idololatriam ac malorum principem ac coryphaeum. Hunc daemonum Baal Zebul, בעל זבול, non tam proprio nomine, quam generali et communi appellarunt, id est, Dominum idololatriae (rei pessimae daemonium pessimum) eumque principem daemoniorum indigitarunt, quod princeps nequitiae sit idololatria.

¹⁾ Men zie de lijsten bij Zimmer, Conc. Suppl. pagg. 34 sqq. — Namen, wier vorm in het Arameesch niet afweek van den oorspronkelijken Hebreeuwschen, zijn wij voorbijgegaan, b.v. אַבְדִּיִן. Ἀβυρδων Apoc. 16 : 16 is in het Hebreeuwsch הַר מְגִדֹן.

²⁾ Men verg. Neubauer, t. a. p. pag. 66. Noot 2.

³⁾ Ibid. pag. 52. Noot 2.

⁴⁾ Verg. Neubauer t. a. p. pag. 66. — Men zie de belangrijke verzameling van testimonia bij Wetstein, Novum Testamentum, ad Act. 6, 1, over Ἑλληνίζειν, waaruit hij deze gevolgtrekking maakt: Ἑλληνισταὶ ergo sunt, qui religione quidem Judaei, sed inter Graecos educati et linguae et dogmatum peritiam erant consecuti. Ἑλληνίζειν, dicitur ut παρρίζειν, μηδίζειν, ἀτυννίζειν, οὐκελίζειν, περσίζειν, ξενίζειν, de studio, aemulatione, imitatione, assecratione, aut morum aut linguae aut vestitus aut doctrinae alterius: